

39. Dr. Hegedűs Lóránt

A feltámadt Jézus: Test Igévé lett

Elhangzott: 1995 április 2-án az Újpest-belsővárosi református templomban.

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 39. Dr. Hegedűs Lóránt – A feltámadt Jézus: Test Igévé lett

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

ectio: János evangéliuma 21:1-14 .

Textus: János evangéliuma 21:1

Imádság

"Örökkévaló Isten, Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusért! Lehelj ránk Lelkeddel, hogy a Te örökkévaló személyes jelenlétednek csodálatos légkörében leborulhassunk és megtapasztalhassuk Igédnek ígéretét: "Alázzátok meg magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy Ő felmagasztaljon titeket annakidején". Leborulunk előtted és mély alázatosságban jövünk hozzád, mert oly nagy vagy Te és messziről meglátod azt, aki kevély. Bűnbánattal jövünk, megvallva előtted gondolatokban, szavakban, tetteinkben és mulasztásokban elkövetett bűneinket életünk és közelebről az elmúlt hét során is, hogy a bűnbánóra a megérdemelt ítélet helyett a megígért kegyelem harmata záporozzék alá, és Jézus vére tisztítson meg minket minden bűntől. Megüresedett szívvel jövünk, hogy Te magad jelenthesd magadat minékünk a Te Igédnek üzeneteiben, a Te Lelkednek áradásaiban, a Te jelenlétednek átváltoztató, megváltó, új teremtést adó, végső örök élettel mindnyájunkat megkoronázó ajándékával. Engedd, hogy így éljük át ezt az istentiszteletet, és így legyen a Te nevednek dicsőség örökkön örökké, népednek üdvösség - annak a világnak javára, amelybe elküldöttél bennünket, hogy Jézusnak zengjen a szív és a száj, mert Ő földön, mennyen legdicsőbb Király. Ámen.

"Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél. Jn. 21:1.

Az új teremtés ünnepe: a hét első napja

Minden vasárnap ez legyen első gondolatod: "Krisztus feltámadott" - hangzik az újszövetségi gyülekezetek bizonyágtétele annak alapján, hogy az Ószövetség **első teremtést** megkoronázó ünnepét, a szombatot az Újszövetség **új teremtést** elindító ünnepe: a vasárnap váltotta fel. A felolvasott Ige nyilvánvalóan mutatja Jézus feltámadásának megjelentésében, hogy eddig a 4. parancsolati életstílusban élt a gyülekezet: - *hat napon át munkálkodjál, végezd minden dolgodat, de a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja.* - Az első teremtés Istenét a parancsok kötelelességeinek teljesítésével, de az Ő szabódításának erőivel szolgálta az ember, és végül a hét utolsó napján, a szombat szentségét Őnéki szentelve, imádattal eléje roskadott. Jézus azonban a hét első napjára teszi az új-teremtés ünnepét. **"Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiék elmúltak, imé újjá lett minden"**. Csak az Ővé az örökkévaló tökéletesen új kezdet. Nem megjavulni kell, hanem újjászületni. Nem toldozni-foldozni kell sem az újat sem a régit, hanem Istennél oltárra téve, áldozatba adni a

régit, és vadonatújat kérni Istentől, amelynek adására csak Ő képes, *ki egy szavával hívott létre mindent s pillantásától függ ismét a vég*. A hét első napján kapott újjáteremtő jézus-krisztusi életerőnkkel járhatjuk végig az összes hétköznapot, - az újjászületéstől kezdve a halálon át az örökkévalóságba átmenetig - egész földi életünket, és ott, hisszük, "eltételek nekünk az igazságnak és életnek koronája", melyet Isten készített az Őt szeretőknak.

Valahányszor nem húsvéti Igét olvasunk, mindig emlékezzünk a húsvéti Igék minden vasárnapi időszerűségére. Az élő Krisztus minden vasárnap jelenti magát. Ha a harang kondul - mondotta Csikesz Sándor, akit a baranyai rektori lakásból hívott el Isten a Debreceni Egyetem rektor-magnifikusi székébe - menni kell, Istennek házában megjelenni a legszentebb kötelesség, a legnagyobb kiváltság, a leginkább egekbe szárnyaltató dicsőség. Ma is mindenkinek Isten Igéjét kellene hallgatnia, de nem mindenkinek jut eszébe.

Minden vasárnap az legyen első gondolatod: Krisztus feltámadott. Akiken viszont átáramlik a krisztusi feltámadás életereje, azok számára **jelenti magát Jézus**. Újult lélekkel találkozik mindenki a szív és a világmindenség Megváltójával, két lélek összevillan, két élet kigyúl, a gyülekezetek ébredésben újulnak, az egy isteni ígéret szerint. Miért? Mert jelenti magát Jézus. Ahogyan a páratlan szépségű főevangélium, a János evangéliuma erről beszámol: **Jelentette magát Mária Magdalénának és a tanítványoknak vasárnap reggelén, Tamásnak nyolcad napra és most Tibériás tengernél újra hét tanítványnak a tizenegyből.**

Hogyan jelenti magát Jézus? A felolvasott Ige szerint az anyaszentegyház újszövetségi élettapasztalata szerint, és mindnyájunk legszentebb lehetősége szerint **három féle módon**.

Jelenti magát Jézus:

- először az Ő **feltámadásának testesülései és lelkesülései** által.
- másodsor az Ő **tanítványai hiányainak a meglátása** által, és
- harmadszor az Ő **feltámadott lényé és erre váró tanítványainak találkozása** által.

A Feltámadott jelenése, **olyan hármasszívdobbanás, amelyben ma is jelenti magát Jézus**.

Testvéreim! Nincs nehezebb, de nincs fontosabb bibliai, teológiai ismeret annál, mint amelyben valamennyien elgondolkodunk afelett, hogy a Szentírás hogyan tesz tanúságot a mi Urunk Jézus Krisztusnak feltámadásáról, a feltámadott Krisztusnak a megjelenéséről.

A nehézségek miatt sok igehirdető részletesen nem foglalkozik ezzel a problémával, és ezért sok gyülekezet még leghívőbb tagjaiban is bizonytalanságban él a jézusi feltámadás csodájának a lényegét illetően. Mi azonban ebben az Igében most nem térhetünk ki ennek az **üzenetnek a lényegi kifejtése** elől. Talán Isten gondviselő vezetése az, hogy ez a húsvéti történet nem egy rendkívüli, húsvéti sátoros ünnepi alkalommal kerül a gyülekezet elé, hanem a rendszeres vasárnapi gyülekezeti közösség, a nagy gyülekezet szíve kell, hogy rá figyeljen erre az evangéliumra.

I.

Mit látunk? Azt, hogy egy bizonytalansági légkörben jelenik meg Jézus. Megjelenik, de nem ismerik fel a tanítványok. Szól, és még mindig csak egy bizonytalansági együtthatóval vegyes óhajtvá sejtés kezd derengeni a tanítványokban, mint nagy költőnk Berzsenyi Dániel mondja Istenről: "Isten, kit a bölcs lángesze fel nem ér, csak titkon érző lelke óhajtvá sejt" - úgy sejtik

a tanítványok, hogy valaki különleges, talán nagyon is ismerős személyiség lehet az, aki megszólította őket a tó partjáról. De az Írás kimondja, **"nem tudták, hogy az Úr van ott"**. S akkor, csodák csodája - mondja az a tanítvány, akit az Úr szeret: az Úr az! Az ismerte fel, aki szerette, akinek a Jézussal való ultrarövidhullámos együttrezdülése a legnagyobb, a legmagától-értetődőbb, a legellenállhatatlanabb volt. Az Úr az a valaki, aki azt kérdezte, **"fiaim van-é valami ennivalótok"**, és aki azt mondta, **"vessétek a hátlát a hajónak a jobb oldala felől"**. Ő csak az Úr lehet. János mondja; "az Úr van ott". És akik 3 évig együtt jártak Jézussal, akik átérték halálának rettenetét, akik hallották feltámadásának bizonyos ígérését minden egyes *"szenvedés jelentése"* alkalmával, megbizonyosodnak afelől, hogy Jézus ott van.

Péter után a többiek is a hajóról kimennek Jézushoz. Látják a parázson a halat és a kenyeret. Jézus megvendégeli őket és elfogadja a csodálatos halászatból származó új halak adományát a maga szeretetvendégsége számára, de - mint olvassuk - senki nem merte megkérdezni: ki vagy Te? Mert mindnyájan tudták, hogy az Úr az. De nem olyan együttlét volt ez, mint az utolsó vacsora alkalmával. Akkor természet-felettien természetes volt az együttlét, itt örökkévalóan titokzatos volt az együttlét. Ezt mi is érezzük: senki sem merte megkérdezni Őt "ki vagy te...", de a világos tudás a misztikus sejtésnek a bizonyosságáig fokozódik, mélyül. Mindnyájan tudták, hogy csak az Úr lehetett az. És hangzik a végső beszámoló, ezzel már harmadik jelt adott Jézus az Ő tanítványainak, miután feltámadott a halálból.

Nos, ezek után nyilvánvaló az, hogy **Jézus halálból való feltámadása nem egyszerűen visszatérést jelent a halálon inneni életbe.**

Jézus halálból való feltámadása nem állítható párhuzamba **Jairus leányának**, a **naini ifjúnak** vagy **Lázárnak** a feltámasztásával. Mert ezeket az embereket Jézus **a halálon túlról, a halálon innenre támasztotta fel**, a mulandóság törvényeit örökkévaló módon felülmúlva, ebbe a mulandó életbe hozta vissza. Jairus leányának is még egyszer meg kellett halnia, a naini ifjúnak is újra el kellett búcsúznia az élettől, és Lázárnak is újra meg kellett izlelnie a halált, s azóta nyugosznak a boldog feltámadás reménye alatt, a világot megsemmisülésből újjáteremtő Ige, a visszatérő Jézus megérkezéséig, az utolsó napig.

Nem így támadt fel Jézus!

Benne **az Ige testté lett, amikor Isten emberré összpontosította magát**, és a görög költő ránézve a betlehemi jászol bölcsőre felismeri:

"Itt ez a jászol az ég, sőt egy maga több is az égnél, mert hisz e kis csecsemő műve az ég maga is".

Isten emberré lett. Az Ige testté lett. És Karácsony a testetöltés ünnepe, és Jézus Krisztus istenemberi élete karácsonytól nagypéntekig a testetöltés, a testté létel létformájában zajlik le.

És mi történik húsvétkor? **Egy fordított karácsony:**

Karácsonykor az Ige testté lett,

húsvétkor a test Igévé lett.

Ahogy modern tudományos hasonlattal ma már tudjuk, hogy az atomban a fénysebesség négyzetének hányadosával az energia kristályosodik anyaggá, az atomrobbanásban a fénysebesség négyzetének szorzatával az anyag sugárzódik szét energiává. Ahogy a teremtett világban az energia anyaggá kristályosodik, az anyag energiává sugárzódik szét, a mindenható Isten örökkévaló életében karácsonykor az Ige testté lesz, összpontosul emberi létformává, húsvétkor a test újra Igévé változik.

Jézus karácsonykor az isteni létformából lejött az emberi létformába, **húsvétkor az emberi létformából átment az isteni létformába**. Ezért nem találták az Ő holttestét. **"Tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek, feltámadt, nincsen itt."**

Hová lett? Mások az hitték, sőt azt terjesztették hamis hírként: ellopták a tanítványai. A holttestnek lennie kell valahol! Csak a Bibliából tudjuk: igen! A mindenható Isten életében újra Igévé változott az a jézusi test, amely karácsonykor testté lett. De, hogy a tanítványokat bizonytalanságban ne hagyja, hogy az anyaszentegyházat feltámadása felől évezredek keresztül - amíg eljő a vég - kétségbe ne vezesse, Jézus 40 napig - ahogy olvassuk **"jelentette magát"**; de **nem testté léttel, nem testetöltéssel**, hanem - tanuljuk meg ezt a hasonló, de egészen más szót: - **"testesüléssel és lelkesüléssel"**.

A zárt ajtón keresztül egyszer csak az igei teremtő erők áthatolnak! Mint áthatol a falakon, a hideg, a nedvesség, vagy ha kell a napsugár, a meleg, a téli zimankó, a tavaszi szellő, a nyári hőség, úgy az **örökkévaló igei életerők áthatolnak a tanítványoknak a felházába**, ahol ők együtt voltak, amikor először és másodszor jelent meg nekik Jézus. És egyszer csak Jézus **kezdett az Ige szerint testesülni**. Nem testté lenni, mert többé úgy testté nem lett Jézus a feltámadása után, ahogyan testté lett karácsonykor és karácsony után. Így élt nagypéntekig.

Honnan tudjuk ezt? Onnan tudjuk, hogy **a zárt ajtókon át ismét eltűnt előlük**. Testet öltve karácsony és nagypéntek között soha nem tűnt el a tanítványok elől, a tömegek elől. Legfeljebb átment közöttük, de itt most már egészen más volt a helyzet. Emmausba is - testesülve, valóságosan - velük ment, de aztán, - amikor a két tanítvány kérte: *"maradj nálunk, mert beesteledt"* - betért hozzájuk, leült az asztalhoz, megszegette a kenyeret, és erről ráismertek; Ő pedig eltűnt előlük! Ahogy igei isteni létformából testesül egy pillanat alatt és megy a tanítványokkal, úgy egy pillanat alatt testesülése megint lelkesüléssé változik. Kapnak utána az emmausi tanítványok:

Uram...! de Ő már nincs sehol, mert **isteni létformába ment át**.

Hogyan tudjuk megmagyarázni a két állapot - a "testetöltés" és a "testesülés" - közötti különbséget?

A testetöltésben a lélek van a test uralma alatt. Isten vállalta a földi testnek a korlátozott állapotát. Éhezett, szomjazott, meg lehetett fogni, keresztre lehetett szegezni, de már akkor is, ha akarta volna előbb, átmehetett volna az igei, az isteni létformába. Kérhette volna, hogy küldjön az Atya "12 sereg angyalt", vagy "ha lehetséges, múljon el tőle a pohár", **de**: "ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan Te." Tudta, hogy neki meg kell halnia e testben, a világ bűneinek büntetését elviselve az egész világ üdvösségéért. Itt a lélek volt a test uralma alatt.

Húsvét után már a test volt a lélek uralma alatt. Ha a lélek akarta: a test megjelent. Ha a lélek akarta: a test látható formát öltött. Ha a lélek akarta: a test megfogható, érzékelhető

formákat öltött. Jertek nézzétek meg, hogy "a kísértetnek, - amelyik nem tud megtestesülni, ha akar sem (mert az a tisztátalan szellemi birodalomból való), - annak nincs húsa, nekem pedig van", mert Isten tud testesülni, ha akar, és megmutatja nekik kezeit és oldalát". "Jer bocsásd ujjadat az én oldalamba és ne légy hitetlen, hanem hívó"; de utána eltűnik előlük!

Ime a nagy különbség! Karácsony és nagypéntek között: testetöltés és testté létele. Húsvétól áldozócsüdtörtökig: testesülés-lelkesülés. Megjelenik Jézus a pusztai sejtésnek a formájában, a körvonalak megjelenésének a formájában, a megfogható testesülés formájában odáig, hogy velük együtt eszik és iszik és a következő pillanatban - de nemcsak itt, a Tamás történetben is, a Tibériás tavánál is, Emmausban is - eltűnik előlük egy pillanat alatt. Természetesen **ennek semmi köze a tisztátalan, okkult jelenségekhez**, mert azok a tisztátalan szellemi birodalomból származnak, ez pedig **eszkatologikus, isteni jelenség, páratlan az egész világmindenségben**, olyan egyszerű, amilyen a világnak a teremtése, amilyen az Igének a testetöltése karácsonykor, amilyen az Isten halhatatlan életének a halála a golgotai kereszten és Igévé létele még egyszer húsvét hajnalán, az Arimáthiai József sírjánál.

Aztán eltelik a 40 nap és akkor az Ige végérvényesen annyira a mindenható Isten atyai trónusának a jobbára költözik, hogy többé már meg sem testesül, **többé már Jézus ilyen jelenésben nem jelenti magát, csak az Igében és a Lélek által!**

Tehát **testetöltés karácsony és nagypéntek között**, amikor is Jézus valóságos testet vett magára és a lélek a test uralma alatt van. Persze az emberi test és a lélek egyaránt Isten Lelkének uralma alatt van száz százalékig a Jézus életében.

Aztán húsvétól áldozócsüdtörtökig **a test Igévé változik, de közben 40 napig még testesül - lelkesül**, majd 40 nap után **felmegy mennybe, a mindenható Atya Istennek jobbára, onnan léssen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat.**

Jézus hát nem a halálon innenre jött vissza, mint Jarius leánya, a naini ifjú, vagy Lázár, akiket feltámasztott. **Jézus a halálon túlra támadott fel**, a mindenható Istennek életébe és onnan jelentette magát 40 napon keresztül minékünk, de akkor már isteni létformában, a "titkon-érző óhajtvá sejtés"-ig, a körvonalas megjelenésig a megtestesülésig, a velünk együtt evésig és ivásig és az egy pillanat alatt való eltűnésig a zárt ajtón keresztül, (hiába kaptak utána!) hogy megmutassa: nagyobb az Isten a mi szívünkénél és mindent tud.

Jézus nem a halálon innenre visszajáró kísértő lélek. Jézus a halálon túl, **halált legyőző diadalmas Fiú Isten**, az Atyának a helytartója a látható és a láthatatlan világban és 40 napig azért jelent meg a tanítványoknak testesülve és lekesülve, hogy elmondhassuk: *"érezem, hogy az örök élet már e földön az enyém lett"*. Hogy el tudjam mondani: *"élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus"*.

Így jelenik meg most is. Megjelenik a Tibériás tenger partján körvonalasan, megjelenik megszólalva, megjelenik hívogatva, megjelenik vacsorát, szeretetvendégséget adva, és eltűnik úgy, ahogy a híradás mondja: "ezáltal harmadszor jelenetette Jézus az Ő tanítványainak, hogy feltámadt a halálból". De nem lakozott velük testesült formában éjjel és nappal, mint tette ezt karácsony és nagypéntek között. Az Atyánál volt, de nem teljes értelemben, ezért mondja Mária Magdalénának is: "ne illess engem, mert még nem mentem fel az én Atyámhoz".

Jézus még az Atya és a világ között volt abban az értelemben, hogy a földi világban még meg kellett jelentenie magát számtalanszor (az I.Kor 15-ben sorolja el Pál apostol) épp azért, hogy

amikor végleg eltávozik, akkor a tanítványok még életük kockáztatásával is, mártírhalál árán is, fejjel lefele keresztre függesztett kínhalál bizonyágtételében is tudják mondani: **"tudja meg azért Izraelnek egész háza: Úrrá és Krisztussá tette Őt Isten, azt a Jézus Krisztust, akit ti gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megöltetek", mert "feltámasztotta az Úr a halálból."**

Mennybemenetele óta ezek az ú.n. krisztofániák, krisztusi jelenések, testesülések-lelkesülések elmaradnak, de marad a Szentlélek kitöl-tetése után bennünk, a gondolatait, szavait, érzéseit ihlető Jézus. Marad az a csoda, hogy **"az az indulat legyen bennetek is, mely volt a mi Urunkban Jézus Krisztusban"**, s marad az a drága és csodálatos dia-dalhadjárat, amelynek nyomán a mi Urunk Jézus Krisztust királlyá koronázzuk. A főpapi imájába ka-paszkodva mi is egekig szárnyalunk és a prófétai Igéje vezet bennünket életen halálon át a legvégső győzelemig.

II.

Így nem hagyta magára tanítványait sem, hanem ez a különlegesen Igévé lévő, uralkodó Jézus meglátja tanítványainak a hiányait.

Jézus nélkül ugyanis a tanítványok élete tele van kimondhatatlan hiányokkal.

1. Hiányzik nekik Jézus mindennapi élete, mert nincs velük. Milyen kiábrándulást jelent ez, amikor Péter azt mondja: "elmegyek halászni". Pedig Jézus már megjelent Mária Magdolnának és elmondta ezt. Már megjelent nekik húsvét vasárnap. Nyolcad napra megjelent Tamásnak. De aztán megint nem jelenik meg. Ó, azért ez a Jézus **"csak nincs velünk szüntelen!"**.

2. A Szentlélek még nem töltetett ki, és mivel nem töltötte el a tanítványok szívét pünkösdi erővel, lélek hatalmával, ha Jézus meg is jelent, de szüntelen nem volt velük és nekik nagyon hiányzott.

3. Legyünk őszinték. **A feltámadott Jézusnak az eddigi jelenései a golgotai kereszthalált nem tudták elfelejtetni!**

Csodálatosak voltak a jelenések, örvendeztek a tanítványok, hogy látták az Urat, hogy Jézus megállt a középén, hogy rájuk lehelt, **"vegyetek Szentleket!"** De csak ez egy lehelet volt, nem sebesen zúgó szélnek zendülése. És ehhez képest el lehetett felejteni, hogy Péter megtagadta, hogy Júdás elárulta, hogy a tömeg zúgott: **"Feszítsd meg!"**, hogy kísértetiesen zengtek a kapalácsütések a fülükbe, amelyet korábban sohse hittek volna el : a Megváltót keresztre szegzik, mind két kezét, együtt a két lábát, és a katona dárdája átdöfi az Úr Jézus szívét.

4. Sok keresztyén ember azért gyengehitű ember, mert Jézus életének, Igéjének, Isteni Lelkének diadala kishitűségünk miatt tovaröppenő, csak pillanatokra felfogható. A Sátánnak, az e világi bűnnek, az e világ istenének, az ördögnek dolgai pedig húsba-vérbe vágók:

55 millió halott a második világháborúban... Letartóztatások, koncepciós perek... Felejthetetlen szenvedések... Átvirrasztott éjszakák, a szeretteink sírjainál való megállás. Milyen húsba-vérbe vágóan valóságos a bűn, a halál, a Sátán és a kárhozat, és milyen tovaröppenő, megfoghatatlan az isteni gondviselés, a jóság, a Lélek, a végső örökkévaló

diadal. Közel van a halálos fenyegetés és mintha messze lenne Isten, mert nem állandó még a jézusi jelenlét a tanítványoknál. Ezért *nincs diadalmas keresztyén élet ott, ahol nem hitbizonyosság az, hogy: "imé én tiveletek vagyok a világ végezetéig"*. De ezért jelenik meg Jézus, hogy az időszakos jézusi jelenlétet **a feltámadás bizonyossága után felváltsa ez a tudat, hogy: "mindenkor veled vagyok**, te fogod az én jobb kezemet". És akkor Jézus erősebb lesz, mint a Sátán. Az örök élet hatalmasabb lesz, mint a halál. Az üdvösség koronája elhordozhatóvá teszi a világnak minden rettentő kísértését.

Jézus tehát úgy jelenti magát, hogy **ismeri hitünk gyengeségét**, tudja azt az állapotot amikor nagyon közel van hozzánk bűn, halál, Sátán, kárhozat és nagyon messze van tőlünk isteni irgalom, isteni jószág, jézusi győzelem.

5. Milyen csodálatos erőt kapott például **Kálvin** ahhoz, hogy Isten gondviselését 100 százalékosnak vegye, amikor a szabados szektának a tagjai villantották a palástjuk alatt éles gyilkos kardjaikat és tőreiket, hogy merje őket eltíltani az úrvacsorától, mert ott koncolják fel, - és akkor nem arra néz, közel van az ellenség, itt van 100 katona, itt van 100 kard és 100 tör, egy szúrás elég, hogy a halál fia legyen és ott fenn az égben van az Isten. De mert teljes volt Szentlélekkel, kinyújtotta a két kezét és azt mondta: **"a kezeimet levághatjátok, de arra nem kényszeríthettek, hogy az Úr Jézus testének és vérének jegyét méltatlan kezek és méltatlan ajkak számára szolgáltatassam ki!"** Igen, mert teljes volt Szentlélekkel.

Milyen nagy volt **Luther**, amikor birodalmi átok sújtotta. Bírái egy szóval máglyára küldhették, mégis azt mondja: **"itt állok, másként nem tehetek, Isten legyen segítségemre"**.

Milyen nagy szó, mikor 20 millió embert ellenőriz a Szekuritáé a legvégső gondolataiban is, és egy temesvári lelkész megtöri a hallgatás falát. Milyen közel van a húsba-vérbe vágó gyilkos ellenség, és milyen messze az Isten! De aki tele van Szentlélekkel, mert Jézus megjelenik neki, az tudja: a mindenható Isten erősebb az egész világnál, s mint **Knox János** mondta: **"Istennel én egyedül is mindig többségben vagyok"**. Ezt mondta Kálvin. Ezt mondta Luther. Ezt mondta a XX. században **Mahatma Gandi, Albert Schweitzer, Martin Luther King** és a mi **Tőkés Lászlónk**. Nos, Jézus úgy jelenti magát, hogy a világ masszív túlsúlyát az Isten győzelmével ellensúlyozza, és az Isten Lelkének a vezetése alá helyezi a mi egész testi-lelki életünket.

6. Azt is látja, hogy **Őnékülé a tanítványoknak nincs teljes közössége**. Nem tizenegyen vannak itt csak heten. Öt meg van nevezve, kettő nincs. Ez már azt jelenti: megindult a lemorzsolódás, megindult a szerteszét-szóródás a tanítványoknak az életében, és ha már egyszer lemorzsolódott 3-4, s nem jön Jézus, nincs lelki eszmélés, nincs hitbeli diadal, nincs Krisztusnál való megmaradás, el fog veszni a többi is, mint ahogy elmúlik a tavalyi hó. De Jézus jelenti magát, hogy a tanítványok **Ökörülötte** még egyszer összejőjenek, és a pokol minden kapui se vehessenek rajtuk diadalt. Aztán azt is látja, hogy **nincs a munkájuknak eredménye**. Azért kérdezi, hogy "van-e valami ennivalótok?" A tanítványok pedig mondják: "nincsen" - mert egész éjszaka nem fogtunk semmit.

Ó, milyen nagy üzenet ez! Mi azt hisszük, hogy Isten Jézus Krisztusban sokszor csak a valamik csúcsán jelenhet meg nekünk. Én pedig hirdetem ennek az Igének alapján, *Isten Jézus Krisztusban döntő módon soha nem a valamik csúcsán, hanem mindig a semmik mélyén jelenik meg.* Egy kórházi ágyon, amikor műtőre visznek, - egy végtelen csalódásban, amikor az hagyott el, akit legjobban szerettem, - egy történelmi pillanatban, amikor elvész igaz ügyünk és gonosz ellenségeink triumfálnak, amikor sír Istennek Lelke, s zokogva zokog a rejtkehelyeken.

Nevet, kacag a Sátán, és hívei azt mondják: "minket szeretnek odafenn! - mert nézzétek, Isten gyermekei milyen vereséggel kell, hogy távozzanak a szent helyről." Ez a helyzet, *amikor a Sátánnak a legmagasabb hegytető jut, és az Isten Fiának a legátkosabb golgotai kereszt.* A Sátánnak az a karrier, hogy a világ istene legyen és az Isten Fiának az a karrier, amely a betlehemi jászolbölcső alomszalmájától a golgotai bitófáig ér. Mégis nem kérdés, hogy amikor a Sátán azt hiszi, ezt sikerült elintézni, mert több Fia nincs az Atyának, és ezt az egyet megölte, akkor belemegy az Istennek a csapdjába. **A kereszt nem az Isten végső veresége, hanem halálos szeretetének a győzelme,** ami nélkül nem lenne feltámadás, megdicsőülés, 2000 éves egyháztörténelem, nem lenne örökkévaló világüdvösség, és nem lenne az a csoda, hogy a legnagyobb rosszból Isten kihozza a legnagyobb jót, az **Isten-gyilkosságból a világüdvösséget.**

Ó, milyen nagy szó amikor Isten nem a valamik csúcsán jelenik meg! A csúcson az Isten gondviselését kell, hogy áldjuk. De a legnagyobb Isten-jelenés mindig a semminek a mélyén található, amikor emberileg teljesen kilátástalan a helyzetem. Amikor testben-lélekben 100 százaléig megüresedek, amikor úrvacsorában elmondom: "a Te irgalmad nélkül Uram csak büntetést, halált és kárhozatot érdemlek", és kiderül: Isten csak annak lehet valakivé, akinek mindenné lehet, és annak lesz mindenné, aki Őelőtte semmivé változott.

Olvasd hát az igét! "*Nincsen semmi ennivalónk, mert egész éjszaka fáradtunk és nem fogtunk semmit*". **Ha a semmivel találkozol, ne ess kétségbe. Imádkozz, és találkozni fogsz Istennel mindenestül a mi Urunk Jézus Krisztusban.** Milyen óriási dolog, hogy Jézus ezt látja, és nem azért kér enni, mert éhes. Ott a kenyér, ott a hal, hogy eszméltesse a tanítványokat, hogy nektek **nincs semmit, de én adom nektek a mindent: az Istent,** az örökkévalóságot, az életet és azt a csodát, hogy nem a Sátán, annak hazugsága, gyilkossága, büntetése, halála, kárhozata lesz hozzátok a legközelebb, hanem Isten. Aki közelebb van, mint a kezetek, mint a lábatok hozzátok. Aki bűneiteket bűnbocsánattal törli el. Aki kárhozatos életetekből kegyelemből kihozta az örökkévaló üdvösséget.

III.

Nos, testvéreim! Miután Jézus jelenti magát feltámadásának testesüléseivel és lelkesüléseivel, tanítványai szükséghelyezeteinek, hiányainak meglátásával és megmutatja, hogy Isten nem a valamik csúcán, hanem a semmik mélyén jelenti magát első rendben az embernek, ***létrejöhet a találkozás.***

Megismeri az egyik tanítvány, hozzáúszik a másik. Ez is egy külön igehirdetést követelne: ***aki szereti, az ismeri meg***, aki leginkább ragaszkodik hozzá, az siet hozzá úszva a tengeren keresztül. Jánosi és péteri lelkületek ezek, milyen jól kiegészítik egymást. Jaj! soha ne harcoljatok egymással, mert mindegyikre egy harmóniában van szükség az anyaszentegyház életében. A kegyelmi ajándékokban különbség lehet, de ugyanaz az Isten, Jézus pedig hívja őket szava által, csodája által és megvendégeli őket kenyérrel és hallal. Ez egy úrvacsorára emlékeztetés, de nem úrvacsora, csak ***szeretetvendégség.***

Emmausban is csak megtörte a kenyeret. Itt is csak a kenyeret adja és ezzel emlékeztet az úrvacsorára, de ***ott*** a bor helyett már eltűnik. ***Itt*** a bor helyett adja a ***halat***, ami azt jelenti, hogy ***Jézus Krisztus Isten Fia Megváltó*** görög eredeti szöveg szerint ***adja önmagának a jegyeit.*** Adja nekik önmagát. És a tanítványok megrendülten megbizonyosodnak afelől: ***Jézus él.*** "***Bár a föld mind rombadőlt, ha a pokol hada hány tört Jézus maga áll őrt.***"

Testvéreim! Nem látjátok-e, hogy az 1995. év történelmileg rendkívül forгатagos, bizonytalan, halált és életet egyaránt magában rejtő korszakában az anyaszentegyház egyetlen menedéke, rajtunk keresztül ***a világ egyetlen reménysége az, hogy jelenti magát Jézus.*** Jelenti magát Jézus lelkesüléseinek és testesüléseinek ezekkel a csodáival, jelenti magát Jézus úgy, hogy ***Ő jobban tudja mire van szükségünk***, mint ahogy mi azt megfogalmazhatjuk, és ***jelenti magát Jézus*** úgy, hogy Igében, Lélekben, sákramentumban, istentiszteleten, napi bibliaolvasásban, engedelmes krisztusi élet követésben mindig találkozik velünk és adja nekünk a legnélkülözhetetlenebb, a legnagyobb és legcsodálatosabb jót, Önmagát, a mindenható Isten emberségét, a mi isteni életünk üdvösséges lehetőségét és azt, ***hogy a szétmorzsolódó tanítványi közösségből újra teljes, újra győzelmes, és a világot misszionáló hódító közösség legyen.***

Mi sokat morzsolódtunk az elmúlt időszakban. Tovább morzsolódhatunk, ha elbizonytalanodik a hitünk, hogyha a világ erői hatalmasabbnak tűnnek számunkra, mint a Jézus Krisztusban megjelenő isteni irgalom és erő. De a ***gyülekezetek ébredhetnek, ha jelenti magát Jézus*** az előbb elmondott módokon és ha mi is mindig találkozunk velük. Az Ő híveinek és tanítványainak hinniük kell. Össze kell jönniük. Nem szabad tovább morzsolódnia. Látnunk kell: Jézus azt mondja: "adtam elédbbe egy nyitott ajtót, amit senki be nem zárhat". És ezért nekünk oda kell állni a mi iskoláink mellé, mert a teljesen elindegenedett ifjúságot régi templomokba mindenestül nem terelhetjük be, de iskolákon és konferencia telepeken megszólíthatjuk, és lehet itt egy új csodálatos jövőndő nyitánya számunkra a XX. századnak ez a viharos vége. Igyekezzünk a saját lábunkra állni. Embereknél ez lehetetlen, de a szegény özvegy kétfillérével is Istennél minden lehetséges.

Egy nagyszerű csodálatos bizonyosság, amit itt befejezésül idézek. Valaki azt kérdezte tőlem: "tetszett mondani, hogy most az iskolák mellé kell állni anyagilag is. Én csak egy szegény nyugdíjas vagyok, de azt tessék megmondani, hogy a tizedet, a nyugdíjam nettójából vagy a bruttókjából kell-e adnom." Óemberi lelkülettel vagy sátáni indulattal csak azt mondhatta

volna: "mit gondolnak, amikor betevő falatom sincs, és még mindig többet adjak?" Ehelyett azt mondja jézusi vezetéssel: "testvérem, a bruttóból vagy a nettóból..." - hogy gyermekeink tovább hallják az evangéliumot ott, ahol egyébként nem hallanák egyetlen szóval sem.

Jelenti magát Jézus. Nyílnak az iskolák, tele van minden évnyitón és évzárón, vasárnapi istentiszteleten fiatalokkal az eddig szinte teljesen üres, 100 öregasszonnyal néha-néha csak hivalkodó nagykőrösi templom. A kecskeméti hatalmas templom, a kiskunhalasi templom, a kunszentmiklósi templom. És épül Pécsen katolikus megyés püspöki székhelyen református önálló gimnázium és kollégium. És mindenütt mondhatatlan nehézségek között szegénységünk, jószívúságunk gazdagsággá növekedik, a jézusi lelkesülés jézusi testesüléssé változik. És magasra tartjuk a jézusi ismeretnek, követésnek és szeretetnek zászlaját, hogy miénk legyen az élet.

Így a feltámadás, és a feltámadás által az élet erősebb mint a halál. Áldjuk hát a mi Megváltónkat úgy, ahogy a himnusz mondja:

"zengjetelek hát néki vígan

hangos hárfá éneket,

sziklabércek visszhangozzák

áradó érzésteket,

legyen minden emberélet

egybezengető diadal,

minden eszme hő újjongás,

szünhetelen hála dal!" -

mert jelenti magát Jézus. Ámen

Ima.

Örökkévaló Isten, Atyánk a mi Urunk, Jézus Krisztusért! Hálát adunk Néked, hogy nem halálon innenre visszatérő kísértetjárás foglyai vagyunk mi, gyenge idegzetű, hiszékeny és világ által lenézett emberek, hanem halálon túl végső, örökkévaló üdvösséges diadalt arató Megváltónak lehetünk azok a tanítványai, akik átéltek az ördögi kísértések, halálos veszedelmek, lelki bizonytalanságok között is: *az élet erősebb Jézus által, mint a halál.* A hit legyőzi ezt a világot és az örökkévaló szeretet jót hoz ki a legnagyobb kísértésekből, pusztításokból is, amelyek erre a világra rátörhetnek tenélküled, vagy Téged elhagyva. Istenünk! Köszönjük, hogy ez a jézusi élet megvalósulhat a valamik csúcán is, de mindenek felett, a semmiknek a mélyén. Köszönjük mindazt az áldást, mindazt a ránk záporozó kegyelmet, mindazt a mérsékelt és nagy csodát, amikkel az elmúlt időszakokban elhalmoztál bennünket. Magasztalunk e korban, amikor idegen hadsereg puskaövéssel elhagyta országunkat, amikor újra önállóak lehettünk a mi történelmünkben, amikor egyházunkat a bénító istentelenségnek lelki hatalma fel kellett, hogy szabadítsa iskoláknak nyitására, templomoknak megtöltésére, az evangélium hirdetésére. Ó, de Tenélküled nem tudunk

ezekkel a kegyelmi ajándékokkal élni. A valamik csúcsáról megint le kell szállnunk a semminek a mélyére, a megrendülés legistenibb, legvégsőbb alapjáig kell hajolnunk, hogy imádjunk Téged Urunk, Istenünk, és megvalljuk, mennyire igazad van, Jézus, amikor ezt mondod nekünk: "nálam nélkül semmit sem cselekedhettek". Nálad nélkül a valamiket eltékozzoljuk, nálad nélkül a semmikbe belefáradunk, a semmik miatt kétségbe esünk és a megsemmisítő, megszegyenítő erőkbe belehalunk, belepesztulunk, végveszély érzet nélkül végzünk önmagunkkal. De ha Te jelented magad nekünk, ha látjuk: Te jobban ismered testi-lelki-szellemi szükségleteinket, mint bárki azokat ismerni tudná, akkor rád ismerünk, Jézus. Hozzád folyamodunk, rajtad keresztül megragadjuk az Atyának kezét. Hisszük, reméljük és szeretetben átéljük: "azoknak akik Istent szeretik, minden javukra van". Így áldd meg gyülekezetünket! Így áldd meg gyengeségeinket, hogy azokból hozzád való folyamodás legyen, és Tebenned való teljes bizalom. Te áldd meg a missziói lehetőségek kihasználásával, az ezzel kapcsolatos áldozatoknak rebbenés nélküli vállalásával, azzal az örvendéssel munkánkat, amellyel mindenki megvallhatja: "mindaz az áldozat, amelyet én hozok meg Megváltómért, semmiség ahhoz az áldozathoz képest, amelyet Megváltóm hozott értem a golgotai kereszten". Így engedd, hogy találkozzunk mindig Megváltó Urunkkal az Igében, a Lélekben, az úrvacsora sákramentumában, a napi bibliaolvasásban, az istentiszteleten az imaközösségben, egymás hitbéli bátorításában, hogy csak Tenéked legyen dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás örökkön örökké, s kegyelemből mienk legyen az Élet. Ámen.

"Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és - ugyancsak az írások szerint - feltámadt a harmadik napon, és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek. Azután megjelent több, mintöttszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még mindig élnek, néhányan azonban elhunytak. Aztán megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak. Legutoljára pedig az összes között, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is." I.Kor. 15: 3-8.
